

PETR ČEPEK

ODLOŽENÁ SPRAVEDLNOST

KDE JI MÁME HLEDAT?

Viděli jste ji? Volejte
09-999-890-00

Viděli jste ji? Volejte
09-999-890-00

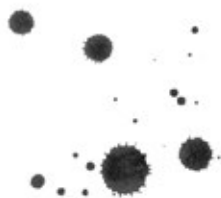
Viděli jste ji? Volejte
09-999-890-00

Viděli jste ji? Volejte
09-999-890-00

PETR ČEPEK

ODLOŽENÁ SPRAVEDLNOST

Část první

SOUDNÝ DEN

(16. prosinec 1999)

PROLOG

Ležící postava strnule pozoruje světlo vstupující do temné místnosti skrz dveře. Smiřuje se s tím, že tento den skončí stejně jako ten předchozí. Hnus, stud a zoufalství. Marné čekání na jakoukoliv změnu k lepšímu. Má bolestivé zdravotní potíže, ale to zde nikoho nezajímá. Trýznivý pocit prostupuje celé tělo, jenomže poblíž není nikdo, komu by se s tím dalo svěřit. Cítí nesnesitelný hlad. Postava na posteli se s obrovskou námahou přetáčí na druhý bok. Závěr dnešního dne byl velice krutý. Zavírá oči a představuje si, že se zítra všechno zlepší. Přitom však dobře ví, že zítřek bude stejný.

Nahá dívka nadále bezvládně leží na široké kovové posteli, která je jediným nábytkem jejího vězení bez oken či ventilace, bez naděje na záchranu. Nemá tušení, jak dlouho je zde zavřená. Nenachází ani sílu plakat. Tělo má pokryté modřinami, loket levé ruky je vykloubený, nejméně dva prsty jsou zlomené. Veškeré touhy zoufalého děvčete směřují k vedlejší osvětlené místnosti, do níž se může dívat malým proskleným otvorem v uzamčených dveřích. Uprostřed vedlejší místnosti stojí napuštěná vana. Dívka dávno přestala věřit ve věznitelovo milosrdenství, avšak bytostně touží smýt slizké stopy, které na její pokožce ulpívají po trýznitelových návštěvách. Krutého muže zná jménem. Zpočátku ho tím jménem zkoušela oslovovat, připomínala mu rovněž jméno své. Snažila se jej alespoň trochu obměkčit, avšak odpovědi byla pokaždé jen zuřivost, zvýšená krutost a nesnesitelná bolest. Pak jejich jména zmizela. Z věznitele se stal pouze On, zatímco její stokrát potupené jméno

se v hanbě ukrylo hluboko pod špinavou matraci rozvrzané postele.

Masivní dřevěné dveře do vedlejší místnosti jsou hned vedle malého proskleného průzoru poznamenány sloupcem vyrytých letopočtů. Mezi některými letopočty jsou pauzy, naopak rok 1991 je do dveří vyryt dvakrát. Uvězněná dívka od svého únosce ví, že letopočty připomínají její předchůdkyně v této místnosti, které muž s opovržením nazývá *škopky sraček*. S podivným jasem v očích zoufalou dívku přesvědčuje, že bez těchto pijavic se svět stává lepším. Že rovněž jejím uzamčením do této místnosti byl svět očištěn od dalšího parazita, kterými je zaplaven. Dívka netuší, zda je muž natolik šílený, aby svá slova mínil vážně. Možná mu jen dělá dobře, když v ní vzbuzuje strach.

Dívka kdysi slyšela, že v mezních situacích člověk dokáže vyvinout obrovskou sílu. Není to pravda. Několikrát se pokusila vzepřít, nečekaně mu píchnout prsty do očí, prudce ho nakopnout kolenem do slabin nebo mu alespoň poškrábat obličej. Nikdy neuspěla. Pokaždé její útok včas zachytil a snadno odrazil. Hned poté následovala krutá odplata. Nelítostný trest ji čeká rovněž za to, když na muže bez dovolení promluví. Má příkázáno mlčet, zatímco on samozřejmě mluvit smí. Ve chvílích, kdy s jejím tělem dělá, co se mu zlíbí, potměšilým hlasem vypráví o dívčině budoucnosti. O její smrti, jež se neodvratitelně blíží. Zmučené děvče se snaží neposlouchat, neslyšet příšerné informace o vlastním osudu, jehož neomezeným pánem je věznitel.

Dívka zkouší překonat svou hrůzu příjemnou vzpomínkou či představou. V posledních dnech nejvíce myslí na napuštěnou

vanu, kterou průzorem vidí ve vedlejší místnosti, v níž by se s obrovskou rozkoší alespoň na chvíli rozpustila do nicoty. Nešťastná dívka netuší, že se má její přání splnit. A to doslova. Má jí být dopřána koupel v nedaleké vaně, avšak zároveň půjde o nejvyšší stupeň utrpení, proti němuž byla veškerá dosavadní trýzeň ničím. Má jí být umožněno rozpuštění do nicoty. Neboť tekutinou ve vaně není voda.

10:00

HELENA ZEMANOVÁ, obhájkyň

Správně by tady měl být táta! S neskrývaným despektem se rozhlížím po snad nejošklivější jednací síni, jakou budova pražského Městského soudu ve Spálené ulici nabízí. Dnes tu namísto táty musím být já. Bleskne mi hlavou, že v téhle místnosti číslo sto čtrnáct je možná všechno jenom naranžované. Okna důkladně zakrytá zaprášenými látkovými žaluziemi, protivně bzučící zářivky. Podlaha se zažroutou špínou, na kterou je každá uklízečka naprosto krátká. Aby všichni obžalovaní věděli, že v téhle příšerné ratejně se vážně hraje o jejich další život. Zda jej stráví na svobodě, nebo zmizí ve vězení. Že jim v případě prokázání viny nepomohou žádné právnické kličky. Což je naprosto nesmyslný novinářský termín, který vážně nenávidím! Copak jsou odborné lékařské posudky nějakou kličkou? Nebo poukázání na formální chyby vyšetřovatelů? To tedy vážně ne! Je to naopak naprosto legitimní postup všech dobrých advokátů. Bohužel čeští soudci na polehčující okolnosti příliš neslyší. Občas trochu sníží sazbu, naprosto výjimečně namísto nepodmíněného odsouzení uloží podmíněný trest. Většinou však viníka pošlou do smradlavého kriminálu, kde bych já, uznávaná advokátka JUDr. Helena Zemanová, vážně nevydržela ani den. Hm, za spojení *vážně nevydržela* by mne táta nepochválil. Podle něj prý až moc často používám slova *vážně* nebo *naprosto*, ačkoliv špičkový advokát by se měl nadbytečného užívání stejných slovních výrazů vyvarovat.

Já si ale myslím, že v tomto ohledu táta přehání, protože já přece tahle slova používám naprosto přiměřeně. Pouze tehdy, pokud jsou namístě!

Dnes je čtvrtek 16. prosince 1999. Moje rolexky ukazují zhruba deset hodin. Jenom zhruba, protože tyhle vážně drahé hodinky, které jsem dostala od společníků naší renomované advokátní kanceláře k pátému výročí nástupu do praxe, nemají žádné číslice, dokonce ani čárky. Jedná se spíš o luxusní šperk. Zatímco manžel Ondra mi k desátému výročí svatby dal několik povadlých růží a laciný prstýnec z bílého zlata s úplně maličkatým diamantem, moji společníci se naopak vážně předvedli. Samozřejmě naprosto přesně vím, proč se tak plácli přes kapsu. Protože naše advokátní kancelář nese jméno mého táty! Žádné dlouhé názvy jako třeba Kocián, Šolc, Balaščík nebo ostravští Bezucha, Klimeš, Dostálová, ale pouze jediné jméno s příjmením, za nímž je vážně droboučkými písmenky dodatek *a partneři*. Vynikající právníci se mohou přetrhnout, jen aby pro nás směli pracovat s lákavou vidinou, že se někdy stanou součástí toho prťavého *a partneři*. Protože tátovo jméno mělo skvělý zvuk za socialismu a má ho také nyní. Mezi naše klienty patří spousta velkých tuzemských i zahraničních společností, zastupujeme řadu významných osobností. Ten obžalovaný, kterého tady místo táty dneska obhajují, samozřejmě žádná celebrita není, ale jde o mediálně sledovaný případ a každá reklama se naší advokátní kanceláři hodí. Sexuálně motivovaná vražda sedmnáctileté studentky je pro novináře naprosté terno.

Dřív jsem se bála, že zastupování vrahů může naší kanceláři pokazit renomé, ale táta mi vysvětlil, že to funguje naprosto odlišně. Že lidé si z médií většinou zapamatují pouze

jméno advokáta, a když je pak někdo bohatý v úzkých, často se díky takové reklamě obrátí právě na naši kancelář. Protože vybrat si dnes dobrého advokáta není vůbec jednoduché. V České republice působí přes deset tisíc držitelů advokátského průkazu, jenomže vážně kvalitních advokátů je sotva desetina. Až do roku 1989 to bylo naprosto v pořádku. Platil *numerus clausus*, díky kterému nás v advokacii mohla dělat jenom necelá tisícovka. Naprosto přesně tolik, kolik bylo vážně zapotřebí. Po pádu socialismu k nám začali přijímat soudce a prokurátory, kteří z nejrůznějších důvodů dali přednost advokacii. Naprosto v pořádku to samozřejmě nebylo, zvýšila se konkurence, ale táta říkal, že tito lidé advokátskému cechu ostudu neudělají. O to víc pohrdal právníckými nedochůdčaty, která si hrdě říkala komerční právníci. Byla to vůči nám advokátům vážně nespravedlnost, když nám tahle banda kradla jednoho klienta za druhým! Já musela po absolvování právnické fakulty poctivě odpracovat tři roky koncipientské praxe a složit vážně náročné advokátské zkoušky. K tomu ještě napsat rozsáhlou rigorózní práci kvůli doktorátu, protože advokát bez titulu JUDr. je podle táty jako kočka bez ocasu. Naopak těm komerčním takyprávníkům stačilo s odřeným zadkem prolézt fakultou a potom si za pět tisíc korun koupit pochybnou zkoušku člena Komory komerčních právníků, kterou by zvládl opilý lachtan. Té pofiderní Komoře komerčních právníků totiž vážně vůbec nešlo o kvalitu, ale jenom o kvantitu. Prostě potřebovala mít co nejvíc členů, aby mohla tvrdě tlačit na Advokátní komoru. Po celý rok 1994 probíhala vyhrocená jednání a jejich doslova vynuceným výsledkem bylo sloučení obou komor. Přijetí těch nedouků mezi nás, skutečné advokáty! Já kvůli té potupě celý den probrečela. Táta byl hrozně našťvaný, ale pak prohlásil, že většina z těch pitomců na advokacii

stejně nemá buňky a brzy skončí. Samozřejmě měl pravdu, jako ostatně skoro vždycky. Během pár let spousta těch přelakovaných komerčních právníků raději schovala advokátský průkaz do šuplíku a pokorně se nechala zaměstnat ve státní správě nebo v nějakém podniku. Donutilo je k tomu hlavně trestní právo!

Táta říká, že vážně dobrý advokát se pozná podle trestněprávních kauz, kterým se ti nepraví advokátičci vyhýbali obloukem. Jenomže žádný advokát nesmí bez závažného důvodu odmítnout žadatele o obhajobu a nemůže dělat mrtvého brouka, pokud je mu taková obhajoba přidělena *ex offio*. Tudíž měli ti přemalovaní komerční právníci hodně velký problém a spousta jich vážně odpadla. Sice je nás v advokacii stále zbytečně moc, ale vynikající advokát z renomované kanceláře, jako například já, se o práci rozhodně nemusí bát.

Eskorta přivádí do jednací síně obžalovaného Josefa Sklenáře a mně se chce při pohledu na toho odporného úchyla, kterého zde musím obhajovat, zvracet. Pocity samozřejmě pečlivě skrývám, protože špičkový advokát dává vždy okázale najevo, že svému mandantovi naprosto důvěřuje. S vážně velkým sebezapřením se na Sklenáře povzbudivě usměji. Jenomže mé velkorysé gesto ten sviňák vůbec neocení. Pořád se rozhlíží kolem sebe. Nejspíš doufal, že ho dnes bude obhajovat táta. Ale to se mu vážně nesplní, protože táta má problémy se zády. Dokonce mu hrozila operace plotének. Přece si kvůli tomuhle dobytkoví nezničí páteř! Dost na tom, že se mnou táta Sklenářovu obhajobu konzultuje a pokaždé mi připomíná, abych ho považovala za nevinného. Obvykle táta doporučení respektuji, ale v tomhle případě to vážně

nedokážu, protože ten hnusný feták tu dívku zabil. Raději moc nemyslím na to, co všechno s ní prováděl. Naprosto nic na tom nezmění jeho tvrdošíjné zapírání nebo skutečnost, že se nenašlo tělo oběti. Důkazy hovoří jasnou řečí!

Když se loni, 30. srpna 1998, nevrátila Lenka Kulichová včas ze softbalového tréninku, rodiče bohužel usoudili, že se nejspíš zdržela u nějaké kamarádky. Teprve když nedorazila ani do půlnoci, začali telefonovat spoluhráčkám a spolužačkám. Potom následovalo vážně intenzivní a důkladné pátrání, protože Lenčin táta pracuje u městské policie. Po pohřešované dívce se slehla zem. Bylo vyhlášeno celostátní pátrání, vznikly vyšetřovací verze únosu či zavlčení do ciziny. Když už to vypadalo na další policejní pomníček, našla Kulichovic mladší dcera Klárka na půdě jejich rodinného domu sestřin deník, v němž bylo na posledních stránkách několik zmínek o starším muži s jizvou a iniciálami JS. Pátrání se rozjelo nanovo a policie brzy zatkla nezaměstnaného narkomana Josefa Sklenáře s výraznou jizvou pod pravým okem. Sklenář se s Kulichovými prokazatelně znal. Jeho syn chodil s Klárkou Kulichovou do téže školky, a obě děti se dokonce vzájemně navštěvovaly při narozeninových oslavách. Tudíž bylo pravděpodobné, že Josefu Sklenářovi není cizí ani Klárčina starší sestra Lenka a že iniciály JS v jejím deníku patří právě jemu. Dál to byla rutina. Při domovní prohlídce ve Sklenářově garsonce vyšetřovatelé našli bílá tanga se stopami DNA pohřešované Lenky Kulichové. Jenomže získání kalhotek Sklenář kriminalistům vysvětlil historkou, nepochybně lživou od A do Zet, a jakoukoliv spoluúcast na Lenčině zmizení jednoznačně popřel. Strávil nějakou dobu ve vazbě, odkud ho museli pro nedostatek důkazů pustit.

O to propuštění z vazby se postaral můj táta, protože jsme tehdy začali Sklenáře zastupovat namísto naprosto neschopného advokáta Slepíčky, kterého Sklenářovi soud přidělil *ex offio*. Jenomže vyšetřovatelé pak objevili svědkyni, která Sklenáře viděla s Lenkou Kulichovou v den jejího zmizení. Státní zástupkyně Rabštejnová kvůli tomuto svědectví iniciovala další prohlídku Sklenářova bytu, při níž vyšetřovatelé objevili Lenčin zlatý řetízek s medailonkem v podobě maličké softbalové rukavice. Unikátní zlatnická práce na zakázku! Klíčový důkaz celého případu, neboť Lenčin softbalový trenér děvčata při trénincích pravidelně natáčel na video a záběry naprosto jasně doložily, že během tréninku dne 30. srpna 1998 měla Lenka řetízek na krku. Nález zlatého šperku nedokázal zaskočený Sklenář uspokojivě vysvětlit, takže zaslouženě putoval zpátky do vazby, kde zůstal až do zahájení soudu. Přes předložené důkazy se Sklenář odmítl k vraždě Lenky Kulichové přiznat a nikdy ani náznakem neprozradil, kam ukryl její tělo. Nejspíš na něho byli vyšetřovatelé málo tvrdí. Já bych z něho to přiznání prostě vymlátila. Vážně! Jenomže namísto toho musím hrát frašku v roli jeho obhájkyne.

V téhle chvíli mne napadne, co by mému nekompromisnímu zásadovému postoji asi řekl táta. Nejspíš by se na mne podíval tím svým káravým pohledem a začal kázat něco o advokátské etice. Tak měl ten případ svěřit jinému právníkovi z naší kanceláře, když to kvůli těm záďům nezvládl sám! Přece mne dobře zná. Mohl si proto snadno domyslet, že vraždu krásného sedmnáctiletého děvčete zfetovaným dobyt看em vážně nerozdýchám. Možná mne táta chtěl touto trestní kauzou vyzkoušet, zda se dokážu oprostit od své zakořeněné představy absolutní spravedlnosti. Ale já to vážně

nedokážu! Nejsem citově okoralá jako spousta mých kolegů, kteří by s radostí přijali obhajobu Adolfa Hitlera, kdyby se jim taková možnost naskytla.

Táta mne takhle zkouší docela často. Zejména od té doby, kdy odešla máma. To mi bylo patnáct a právě jsem si užívala zbývajících dny letních prázdnin u kamarádky na chatě. Najednou tam naším krásným modrým renaultem přijel táta, tvářil se strašně smutně a nakonec z něho vypadlo, že máma už s námi nechce být. Já tomu nejdřív vůbec nerozuměla, ale pak mi to začalo docházet. Když mne táta o pár let později vzal na americký film *Kramerová versus Kramer*, pocho-pila jsem naprosto všechno. Máma prostě manželství s akurátním tátou nezvládla. Na svatebních fotografiích máma vypadá jako kouzelná víla, trochu připomínající nádhernou subtilní herečku Aňu Geislerovou z filmu *Requiem pro panenku*. Jenomže po mém narození máma strašlivě ztloustla. Táta tvrdí, že se to stalo vinou jejích potíží s laktační psychózou a štítnou žlázou, ale tátův dlouholetý soused z Hodkoviček strejda Igor mi kdysi prozradil, že máma měla problém hlavně s alkoholem a leností. Když máma odešla, přestal o ní táta mluvit, ale já si stejně myslím, že kdyby se k nám vrátila, tak by jí určitě odpustil. Vždyť se s ní nikdy nerozvedl a nepřivedl si ani žádnou náhradnici.

Mám nyní volnější chvílku, kterou využívám k omrknutí nevelkého prostoru určeného divákům. Jen mne zajímá, zda tam sedí dost novinářů. Pár jich zahlédnu, ale mou pozornost nejvíc upoutá drobný mužík sedící mezi nimi. Bývalý manželův spolužák z gymnázia a vážně velký hlupák Ivan Slepíčka! Naprosto typický komerční právník, který se mávnutím kouzelného proutku proměnil v advokáta.

Vážně naprosto neschopného advokáta! Svou nekompetentnost názorně prokázal, když několik měsíců zastupoval *ex offio* obžalovaného Sklenáře. Vážně nerada přiznávám, že se s tím pitomcem osobně znám. Dokonce byl Ondrovi za svědka na naší svatbě. Ale oni vlastně všichni Ondrovi kamarádi z gymnázia jsou jedna velká parta naprostých blbců! Snad s výjimkou docenta Altmana, který pro naši advokátní kancelář vyhotovuje psychiatrické posudky, hodnotící duševní způsobilost obhajovaných osob. S jedním spolužákem se Ondra dokonce porval na školním srazu a ten blbec pak na Ondrovi soudně vymáhal odškodnění za ublížení na zdraví. Naštěstí si manželovu obhajobu vzal osobně na starost táta a spor samozřejmě vyhrál na celé čáře. Kdepak můj táta, to je vážně pan advokát! Dostávám chuť se do obhajoby trochu about, abych Slepíčkovi názorně ukázala, co obnáší advokátské řemeslo. Vznesu první námitku a potom ještě několik dalších. Jen to nesmím přehnat, protože vážně nechci Sklenářovi příliš pomáhat. Ten úchyl by si zasloužil provaz! Je vážně velká škoda, že trest smrti byl v České republice zrušen.

Zaplaším pomstychtivé myšlenky a soustředím se na předsedu senátu. Potom střídavě sleduji zbývající soudce a státní zástupkyni Rabštejnovou. Všichni jsou oblečení do černých talárů, zatímco já mám na sobě úžasný tmavofialový kostýmek z dílny Ivany Follové, dokonale barevně sladěný s lodičkami od Prady a koženým kufříkem Hermès. Tak odpudivě ošuntělý talár, do jakého se oblékla státní zástupkyně Rabštejnová, bych na sebe nikdy nevzala. Ta stará čarodějnice na něm dneska dokonce má, tedy jestli dobře vidím, několik světlých kočičích chlupů. Brrrr! Rabštejnová právě na pokyn předsedy senátu rekapituluje hlavní body obžaloby,

jako vždy prošpikované archaickými latinskými moudry. U každé latinské poučky se zarazí a vysvětlí její smysl v češtině. Jako kdyby soudci nevěděli, co to znamená. Nebo to snad tlumočí pro mne? To tedy vážně není zapotřebí. Vždyť já přednášky profesora Kincla z římského práva doslova hlatala. Poslouchám státní zástupkyni Rabštejnovou jenom na půl ucha, protože od ní teď nemůže zaznít nic, s čím bych se neseznámila v přípravném řízení. Teď prostě nemůže vytáhnout nějakého ukrytého žolíka z rukávu. To je za určitých, velmi omezených okolností povoleno pouze nám, advokátům. Pohledem krátce uhnu ke Sklenářovi a s uspokojením v duchu konstatuji, že pro obhajobu téhle nelidské bestie žádný tajný trumf v kapse vážně neukrývám.

Když soudce nechává zavolat do jednací síně svědkyni Hanu Kanymerovou, nejsem ještě definitivně rozhodnutá, zda mám použít vše, co na tu vyplašenou cikánku vím. Protože snížit důvěryhodnost korunního svědka obžaloby je naprosto legitimní postup zkušených advokátů. U Kanymerové by to vážně nebyl žádný problém, protože jejího otce třikrát nepodmíněně odsoudili za násilné trestné činy páchané v opilosti, z toho jednou za ublížení na zdraví s následkem smrti. Ona sice má trestní rejstřík překvapivě čistý, ale já od jednoho policisty ze Žižkova moc dobře vím, co byla před svatbou tahle Hanička Balogová zač. Musela mít vážně velké štěstí, že nikdy nedostala paragraf za příživnictví. Už jsem s ní mluvila v přípravném řízení, kdy byla celá vyděšená a dost koktala. Nejspíš ji dnes nechám na pokoji. Vždyť její výpověď přispěje k tomu, aby úchyl Sklenář dostal přesně to, co si zaslouží. Stále ještě trochu váhám, ale když se Kanymerová objeví v jednací síni a já spatřím, co si ta zoufalka oblékla za nesmysl, rozhodnu se být na ni hodná.

Možná ta chuděra nemá doma žádné pořádné šaty! V duchu si vybavím čtyři obrovské, naprosto zaplněné šatní skříně, které mám doma já.

Jenomže potom začne výslech a já na té ordinární ženské naprosto jasně vidím, že je pořád stejnou kurvou, jakou byla v mládí. Poznávám to zejména z pohledů, které na ni vrhají všichni chlapi v místnosti. Přitom má ta ženská obočí jak Brežněv, je starší než já, o půl hlavy menší, zato zadek má mnohem větší, navíc je oblečená vážně jako kašpar. Ale stejně bych s ní nenechávala manžela Ondru dlouho o samotě. U takových potvor člověk nikdy neví! Ne snad, že bych manželovi nevěřila, to ne. Jak sám Ondra vždycky říká, vyřádl se během školních let a po svatbě seká latinu. Taky proč by běhal za jinými, když mu vyhovím skoro pokaždé, když o to poprosí. A orgasmus umím zahrát vážně skvěle, aby měl Ondra pocit, že je skvělý milenec. V Cosmopolitanu psali, že takhle funguje osmdesát procent manželství. Vážně by mne moc zajímalo, jak to asi chodí u těch Kanymerů. Určitě to budou nějaké čuňárny, nebo dokonce orgie! Představím si nahou Kanymerovou souložící s několika muži najednou a popadne mne na tu couru takový vztek, že soudu postupně předložím všechno, co na ni vím. Přitom mne nádherně těší, jak je Kanymerová celá vyplašená. S tím vážně vůbec nepočítala! Obezřetně volím slova, aby to neznělo jako vyslovená urážka, ale aby všichni v jednacím sále pochopili, co je ta do rota za pól. S požitkem do ní kopu, zatímco ona musí mlčet a šoupat nohama. Moje informace bohužel na žádného ze soudců velký dojem neudělají a státní zástupkyně Rabštejnová samozřejmě ohlásí námitku. Alespoň ten dobytek Sklenář vidí, že se snažím. Kdyby jen věděl, jak neskonale je mi odporný!

Uklidním se teprve ve chvíli, kdy Kanymerovou v roli svědka postupně vystřídají dva policisté, kteří veleli při domovních prohlídkách Sklenářovy garsonky. Mám na ně několik nepříliš důležitých otázek. Jejich poměrně svižný výslech nic nového nepřináší a já mohu alespoň na chvíli přemýšlet o mnohem příjemnějších věcech, než je úchylný vrah Sklenář. Hlavně myslím na to, že za patnáct dnů budu s manželem slavit příchod roku 2000 v Egyptě. Koupila jsem nám k Vánocům vážně skvělý zájezd na naprosto unikátní show. Úžasný francouzský skladatel Jean-Michel Jarre, kterého prostě zbožňuji, předvede svou fantastickou monumentální hudbu přímo u pyramid, na které bude promítat barevné obrazy. Jean-Michel svůj silvestrovský koncert pojmenoval *Dvanáct snů Slunce* a bude určitě jako vždy naprosto dokonalý. Jsem vážně zvědavá, jak se Ondra bude na tenhle nečekaný vánoční dárek tvářit. On nejraději poslouchá naprosto příšerné heavymetalové kapely s nesmyslnými anglickými názvy Kněz Jidáš nebo Žehličková holka. Když jsem doma pouštěla své oblíbence Jeana-Michela či Vangelise, tak se jejich majestátní hudbě posmíval. Ale to bylo dřív. Dnes by si to nedovolil. V naší rodině mám rozhodující slovo já. Přinejmenším od té doby, kdy manžel zkrachoval s podnikáním v cestovním ruchu a ještě rád přijal práci ekonoma módního řetězce Italian Style, kterou mu sehnal můj táta.

V této chvíli předvolávají do jednací síně mého svědka, soudního znalce v oboru psychiatrie docenta Altmana. Je to vzdělaný lékař, ale pokaždé mne překvapí, jak nevhodně se strojí do společnosti. Být jeho manželkou, tak to jeho obstarožní hnědožluté sako dávno vyhodím. A také bych ho přiměla, aby naprosto nemoderního motýlka vyměnil za nějakou stylovou decentní kravatu, třeba od Calvina Kleina.

Naštěstí jeho manželkou nejsem. Předseda senátu Hampl má na Altmana svůj tradiční úvodní projev a já si při pohledu na ty dva pány v duchu připomenu tátův oblíbený bonmot: *„Svědék vypovídá o záležitosti, kterou sice viděl, ale které z právního hlediska nerozumí. Naopak soudní znalec sice nic neviděl, ale záležitosti rozumí. Předseda senátu obvykle rozhoduje o něčem, co vůbec neviděl a čemu ani trochu nerozumí.“* Uvidíme, zda to bude platit také dnes.

10:10

JOSEF SKLENÁŘ,

obžalovaný

Do téhle soudní síně mě letos přivezli z vazby už potřetí! Namísto vězeňských hadrů pokaždé nafasuju civil s košilí a kravatou, takže se na pár hodin cítím jako člověk. Doufám, že snad právě teďka, 16. prosince 1999, soud konečně rozhodne v můj prospěch. Protože na lavici obžalovaných sedím nějakým divným nedopatřením. Viní mě z něčeho, co jsem nespáchal. Proboha, proč bych to dělal? Vždyť přece nejsem žádný vrah! Já bych neublížil ani kuřeti. To snad musí být všem úplně jasné! Nebo alespoň skoro všem. Mojí obhájkyní je bohužel dost předpojatá doktorka Helena Zemanová, u které si nejsem jistý, co si o mně vlastně myslí. Mám z ní takový nepříjemný pocit. Kdykoliv se podívám do jejího sebevědomého obličejce, raději rychle sklopím hlavu. Ale třeba jí křivdím. Mám v hlavě zmatek a potřeboval bych nějaký usměrňovač nebo životabudič. Přivírám oči a představuju si, že na mě působí nějaký hodně kvalitní matroš. Celý svět pozvolna zgumovatí a do hlavy se vplíží podivné myšlenky o mé nevlídné obhájkyni. *Spatřím ji coby Sněhovou královnu, které z hlavy trčí rampouchy jako koruna. Je to sobecká potvora, jež mě trápí **snem o husté mlze**, v níž se Gerda s Kájem zdají děsivě **pohublí žítím** ve věčném mrazu. Chvátám pryč, jenomže ona mě pokaždé srazí do bezedné škarpy.*

Přitom její otec, který se o mě staral před ní, mi opravdu věří. Navíc je to skvělý advokát! Kam se na něho hrabe například obhájce Slepíčka, kterého mi soud přidělil úplně na začátku,

když mě poprvé zavřeli do vazby. Slepíčka s tou vazbou nedokázal nic udělat, ale jakmile moje milovaná Adéla sehnala kvalitního advokáta, byl jsem za pár dní venku. Mohl jsem z mozku vytěsnit všechny nechutnosti od ostatních vězňů. Naštěstí moc dobře vím, co pomáhá k zapomnění. Přivírám oči a vzpomínám na báječný pocit, kdy jsem po propuštění z vazby pohladil mozkové závity vynikajícím fetem, potom ležel doma v posteli a koukal do stropu s dokonalou představou, že jsem svítícím oživlým majákem v temných hlubinách vesmíru. Říkal jsem si: „Pepíku, ty superhvězdo zářivá, poslední dva roky stály za prd, ale odteďka všechno zvládneš, protože vůbec nic horšího tě už potkat nemůže.“

Bohužel jsem se mýlil, protože brzy bylo mnohem hůř. Nejdřív proti mně policajti objevili svědka, teda vlastně svědkyni, naši poštačku. Takovou hezkou, moc hodnou paní. Ta policajtům řekla, že mě s Lenkou Kulichovou viděla přesně v ten večer, kdy se Lenka ztratila. Já jí to vůbec nevyčítám, protože to je možná pravda. Přece jsem nikdy netvrdil, že jsem ten den s Lenkou nebyl. Od začátku policajtům říkám, že mám v paměti trochu zmatek a že si přesně nepamatuju, kdy jsem Lenku viděl naposledy. Svědectví té listonošky mi zkomplikovalo život, jenomže to nebyl všem malérům konec. V té samé době chytly mého obhájce ploténky a obhajoby se chopila jeho dcera, doktorka Zemanová. Říkal jsem si: „Pepíku, ty pechfógle smůlovatej, jak může mít takovej skvělej chlap tak nafrněnou dceru?“

K dovršení smůly našli policajti o pár dnů později v mojí posteli Lenčin zlatý řetizek. Přitom vůbec netuším, jak se tam dostal! Ve vězení jsem o tom pak hodně přemýšlel. Buď ho tam Lenka pro mě schválně schovala jako překvapení, nebo

jí tam nějak zapadl. Spíš to druhé, protože Lenka si na tom řetízku hodně zakládala. Nechávala si ho na krku i v situacích, kdy na sobě jinak neměla nic. Přivírám oči a vybavuju si Lenčino krásné tělo, které se pro mě stalo tou nejlákavější drogou. Protože na rozdíl od fantazií prožitých pomocí fetu byla Lenka skutečná! Rázem zapomínám, že sedím v soudní síni na lavici hanby, svět se před mýma očima promění v projekční plátno, na němž přímo před sebou vidím do všech detailů Lenčinu dokonalou krásu. *Její stud jsem zlomil ujištěním, že by žádné jiné dívce loudění matroše nebylo nic platné. Že sloužím pouze jí. Vidím Lenčina nedospělá nadra se světlehnědými dvorci a vyzývavě povystoupenými bradavkami. Můj pohled klesá přes její pupík až tam, kde z pootevřeného rozkroku vykukuje to poslední, ozdobené neposednými světlými chloupčky. Potom se proberu a myslím na Lenčin podivně zatoulaný zlatý řetízek. Opravdu nevím, kde se pod tou matrací vzal.*

Kvůli tomu Lenčinu řetízku mě znovu zavřeli do vazby. Říkal jsem si: „Pepíku, ty pechfógle ztracenej, všechno se neskutečně sere, ale ty to musíš vydržet, protože seš nevinnej!“ Myslel jsem, že advokátka Zemanová nějak zařídí, aby mě zase pustili domů. Jenomže nic takového nedokázala. Jen za mnou několikrát poslala psychiatra, jestli snad náhodou nejsem blázen. Klidně mě nechala hnít za mřížemi. Teďka sedím v soudní síni číslo sto čtrnáct a poslouchám svou obhájkyni, která ze mě dělá neschopného lůzra. Co si ta ženská od takových blábolů slibuje? Proč lže? Vždyť všechno zavinila jenom nehorázná smůla, která se mi lepila na paty při provozování galerie. Nebýt smůly, mohlo všechno dopadnout úplně jinak, protože kumštu perfektně rozumím. Za komunistů jsem učil na umělecké škole a brzy po sametové revoluci jsem si splnil

dávný sen: otevřít přímo v našem činžovním domě soukromou výstavní galerii! Říkal jsem si: „Pepíku, ty superhvězdo umělecká, s touhle galerií uděláš ternó. Vystavovat a prodávat obrazy je přece zlatej důl!“ Vzpomínám na fantastickou oslavu úplně prvního prodaného obrazu. Moje provize byla dvacet tisíc, což v té době byly úžasné peníze! Za ty se dal pořídit mnohem působivější lechtáček než marjánka nebo haš. Sněhobílý koksík naplněný radostnou energií.

Zavírám oči a snažím se přivolat ty neobyčejně slastné pocity. *Jako ze zpomaleného filmu, pouze já se pohybuji standardní rychlostí. Zasludou toho zvládám pohladit všem přítomným dámám ňadra a ony nestačí ani zareagovat. Je to nádherný film v dokonalém kině se sexy uvaděčkou. Zavrhuji myšlenku, abych jí poručil, ať doběhne za biletářkou pro další koks. Raději snížek přinesu sám. Dáváme si spolu lajnu, nádhernou uličku dokonalé spokojenosti. A já vím, že ve své skvělé galerii prodám každý den alespoň jeden obraz.*

Bohužel to nakonec nevyšlo. Při podpisu nájemní smlouvy jsem nerozuměl jakési inflační doložce a nechtěl jsem se majitele našeho domu zbytečně vyptávat, abych ho náhodou nenaštval. Protože ty nebytové prostory vypadaly opravdu dobře a po drahých stavebních úpravách byly úplně perfektní. Jenomže brzo se právě kvůli té inflační doložce nájemné zdvojnásobilo, banky po mně chtěly splácet úvěr, prodaných obrazů bylo čím dál méně. Prostě to nešlo finančně utáhnout, takže jsem před třemi lety musel milovanou galerii zavřít. Místo stylových výstavních prostor z toho udělali zahulenou hernu. Mně zůstaly velké dluhy, kvůli kterým odešla manželka Adéla se synem. Bydlel jsem pořád ve stejném domě jako dřív, jenom jsem se musel z našeho

bytu přestěhovat do maličké garsonky, která ve skutečnosti nebyla zkolaudovaná jako byt, ale jenom jako ateliér. Říkal jsem si: „Pepíku, ty pechfógle zoufalej, to jsou teda paradoxy! Celej život se věnuješ malování, a nakonec skončíš v prťavým atasu.“ Když teďka na tu opuštěnou místnůstku myslím, uvažuju o ní v minulém čase. Jako by to můj byt ani nebyl. Jako kdyby se mým domovem stala vazební cela, kde trčím se stále příšernějšími spoluvězni. Většina z nich jsou určitě donašeči, kteří mají za úkol zjistit, kam jsem schoval Lenku Kulichovou. Na tyto zákeřné bestie chci co nejdřív zapomenout. Poručit paměti, aby vygumovala mé žalostné prosby o smilování, které ti odporní hnusáci odbývali nesmyslnými žvásty, že vrazi dětí musí trpět. Přivírám oči a mám opět tu protivně nasládlou chuť v ústech. V očích mě pálí slzy bezbrannosti a ponížení, v nich se rozpouštím. Přitom je to všechno úplný nesmysl, protože já bych překrásné Lence nikdy nezkřivil ani vlasek. Vždyť já ji mám strašně moc rád.

Ta hubená prokurátorka, která má dneska výrazně červenější vlasy, na to jde úplně jinak než minule. Zase používá spoustu nesrozumitelných latinských výrazů, ale tentokrát se naštěstí nesnaží dokázat, že jsem Lenku vlákal do svého bytu, abych ji tam zavraždil. Konečně pochopila, že nejsem žádný úkladný vrah. Teďka zkouší soud přesvědčit, že jsem Lenku zabil nešťastnou náhodou pod vlivem drog. Ta ženská si určitě v životě nedala ani jointa. Její teorie náhodného usmrcení je úplný nesmysl. Jak já bych mohl Lence ublížit, že by ji to zabilo? Vždyť ji znám tak dlouho! Seznámil jsem se s ní kdysi při vyzvedávání dětí ze školky, kam jsem chodil pro syna a ona pro svou sestřičku Klárku. Nejvíc jsme se spolu sblížili mnohem později, když jsem po rozvodu zůstal

sám ve svém krcálku. Lenka tam za mnou jednou večer přišla, protože něco potřebovala. Něco, čemu opravdu rozumím. Já se totiž skvěle vyznám přinejmenším ve třech věcech. V moderním výtvarném umění, rockové muzice a taky v nejrůznějších stimulantech.

Přivírám oči a snažím se v duchu zachytit vzpomínku na dobu, kdy jsem s významnou marihuanovou pomocí vymýšlel malířskou techniku *sněžení*, při které na sebe vrstvím výhradně nejrůznější valéry bílé. Od té nejsytější skvrny, v níž se všechno utopí, přes bělavý tah štětcem skrz podkladovou černě až po ostrou špachtlí vyrytý tenoučký bělostný šrám. Tak vypadá mé sněžení, kterým maluju svět. Protože lidé jsou jako sněhové vločky. Každý je zcela odlišný, naplněný marihuanovým kouřem.

O travce vím opravdu hodně. Kvalitní matroš rozpoznám od podřadného shitu na první pohled, někdy mi stačí jen čichnutí. Kamarádi mi často něco přinesou, abych posoudil, zda se na tom dá cestovat do nebe. Na revanš dostanu trochu trávy, haše nebo nějakou chemii, takže i když jsem chudší než kostelní myš, pár gramů štěstí se u mě najde vždycky. Nyní nechávám sněhové vločky jednu po druhé dopadat na nádhernou modrou planetu Zemi a teprve po chvíli si uvědomím, že ve skutečnosti klesají na sešlapaný koberec soudní síně, kde pořád mluví ta hubená starší paní v černém taláru. Teďka zdůrazňuje soudcům, že podle svědectví sousedů z našeho domu za mnou Lenka chodila poměrně často, což dokazuje silnou vzájemnou vazbu. No, já bych to nenazýval zrovna slovem *často*, protože bych se s Lenkou rád vídal i mnohem častěji. Každá její návštěva pro mě představovala opojný návrat do bezstarostných dob mládí. Když se poprvé

objevila u mých dveří, říkal jsem si v duchu: „Pepíku, ty superhvězdo klikařská, taková nádherná holka ti vleze přímo do kvartýru. Hlavně to teďka neposer!“ Vždyť já byl tehdy přes rok bez ženské.

Jenomže Lence o mě vůbec nešlo. Povídala, že se spolužáky občas kouří trávu a že od někoho zaslechla, jaký jsem expert, který snadno rozezná kvalitní zboží od šuntu. Měla u sebe děsný póvl, dobrý tak leda jako projímadlo. Tehdy jsem jí dal vzorek ze svých zásob. Samozřejmě zadarmo, protože marihuana se neprodává. Já bych si od Lenky stejně nikdy žádné peníze nevzal. Když ale přicházela několikrát za měsíc a pořád mi chtěla ty dárky nějak oplatit, uzavřeli jsme spolu oboustranně výhodnou dohodu. Takový výměnný obchod, něco za něco.

Lenka stála modelem a já ji maloval. Zpočátku jen portréty, později taky jinak. Při prvním sundání podprsenky si obnažená ňadra skrývala dlaněmi překřížených paží a na premiérové svlečení Lenčiných kalhotek jsem trpělivě čekal celý další měsíc. Byla to nádherně voňavá, vyzývavě bílá tanga se symbolickým náznakem krajky na tom nejvhodnějším místě. Pamatuju si je do všech podrobností, protože přesně ty samé kalhotky jsem o pár týdnů později od Lenky získal napořád. Jak já ji miloval! Zároveň jsem trpěl jako zvíře striktním dodržováním dohodnutého pravidla, které je běžné ve většině uměleckých galerií: *Dívat se, ale nesahat!* Přitom jsem u ní býval tak blízko. Přivírám oči a vybavuju si každý detail jejího překrásného těla. Zlatavé chloupky na jejím krku, tři drobné světlehnědé pihy zdobící levé rameno, další dvě pod pravou lopatkou a jedna tmavší opuštěná těsně nad nedospěle řídkým ochlupením Venušina pahorku.

Nepříliš šikovné prstíky jejích malých rukou, jimž se dlouho nedařilo pořádně ubalit jointa. Dokonale bílé zuby, občas při úsměvu zdobící její smyslné rty. Záplavu nádherných mali-linkatých pih na tvářích a nose. Cítím Lenčinu heboučkou pokožku. *Jakmile **Lenka** odejde z mého ateliéru, pomazlím se s ní úplně všude. Možná tím hřeším, ale hřešit **je** přece lidské. Někdo je pyšný, jiný chce do sebe natláskat co nejvíc dobrot, další hodlá mít **samé hodnotné oběživo, tak** proč bych si já ne-mohl alespoň maličko zasmilnit?*

V soudní síni je teďka naše poštačka, taková opravdu zajímavá cikánečka, kterou bych moc rád maloval. Teda kdy-bych se nebál jejího manžela, o kterém mi jednou říkala, že je stěhovák. Nebo řidič stěhovacího auta? Nebo šofér nákladáku? To si už přesně nepamatuju. V posledních letech pořád něco zapomínám. Asi před třemi roky jsem dokonce zapomněl syna ve školce. Manželka mohla zešilet! Ale já to opravdu neudělal schválně. Mám prostě potíže s krátkodobou pamětí. Například si ani při nejlepší vůli nevybavím, co bylo včera ve vězení k obědu. Naopak spoustu věcí, třeba i hodně starých, si pamatuju dokonale. Bez nejmenších problémů například vysypu z rukávu všechny skladby, které fantastická rocková kapela Iron Butterfly umístila na své nejlepší elpíčko z roku 1968. Ono to teda není tak těžké, protože těch skladeb je tam jenom šest. Na áčkové straně desky *Most Anything You Want, My Mirage, Flowers and Beads, Termination* a *Are You Happy*. Hm, když si ty názvy teď přemílám v hlavě, tak na mě vlastně všechny docela pasují. Protože píseň *Většina toho, co chcete* je o touze po vysvobození ze zajetí. *Moje halucinace* jsou představy, které mi ve vazbě pomáhají, abych se nezbláznil. *Květiny a korálky* přesně vystihují, k jakému stylu života se chci vrátit. *Ukončení* je mé

prání skončit tenhle nesmyslný soud co nejdříve a ironické *Are You Happy* je zcela univerzální. Na druhé straně elpíčka je pouze jediná skladba, dokonalá dlouhatánská záležitost *In-A-Gadda-Da-Vida*, podle které je pojmenovaná celá deska. Když jsem ji někdy v patnácti slyšel poprvé, byl jsem z toho úplně paf a rázem se Iron Butterfly stala mou nejoblíbenější kapelou. U nás zná tuhle americkou skupinu málokdo, ale je to skutečná rocková legenda, které dřív dělaly předskokany takové pozdější superhvězdy jako Yes, Led Zeppelin nebo King Crimson. Zavřu oči a v duchu si vybavuju melodii jejich největší pecky. Kytarové riffy po obrovském úvodním vzepjetí zvolna klesají jako jezdecké schodiště prorostlé nej kvalitnějším argentinským konopím. Hulíme a Lenka se smíchem říká, že jí při každém slovu vycházejí z úst duhové mýdlové bubliny. Píchá do **ní**ch prstem, volá: „Koukej **sem!**“ Tvrdí, že přes nížko letící bubliny plyne **mě**lká voda. Oba se chcetáme jako blázni a pak si Lenka poprvé u mě sundá kalhotky.

Nerad vyháním z hlavy nádhernou rockovou melodii a úplně nahou Lenku, ale musím se teďka soustředit na to, co se děje v soudní síni. Moje advokátka mluví ošklivě o naší paní listonošce. Proč? Copak jí snad udělala něco špatného? Kdyby ta moje obhájkyňe raději soudu řekla něco pěkného o mně. Že jsem poctivý chlap, který se zodpovědně chová k ženám i dětem, teda pokud nepočítám zapomenutého syna ve školce. Nebo že mám docela rád klasickou hudbu, i když samozřejmě preferuju spíš rockovou klasiku, jakou uměli právě Iron Butterfly. V té kapele hrál na baskytaru moc zajímavý chlápek jménem Philip Taylor Kramer, který byl letecký inženýr. Vynalézal fantastické vychytávky a zlepšováky, ze kterých americký vojenský průmysl šlel, a proto chudáka Kramera špiclovaly snad

všechny zpravodajské služby od CIA přes FBI až po NSA. Nikdo mi nevymluví, že některá z těch agentur měla prsty v tom, že Kramer počátkem roku 1995 najednou zmizel. Čtyři roky to vypadalo, že je někde perfektně ukrytý, ať už živý, nebo mrtvý. Teprve letos v květnu objevili Kramerovu zrezavělou fordku v kaňonu poblíž kalifornského Malibu, a to včetně čtyři roky starých pozůstatků pohřešovaného génia. V poslední době na Kramera často myslím. Jednak kvůli tomu, že se stejně jako já narodil v létě dvaapadesát. Šikovný chlap v nejlepších letech – a má to za sebou. Hlavně o něm ale přemýšlím kvůli tomu jeho podivnému zmizení a pozdějšímu nalezení po čtyřech letech. Protože Lenka Kulichová se přece ztratila teprve před rokem! Možná se najednou taky někde objeví, ale na rozdíl od Kramera bude živá a zdravá. Já ji zase budu malovat svou originální technikou *sněžení* a pak někde vystavím její akty. Moje obrazy zatím bohužel nikdo nevystavil. Když jsem otevřel svou galerii, párkrát mě napadlo pověsit tam některá má díla na zeď. Říkal jsem si: „Pepíku, ty superhvězdo šikovná, šoupeš tam pár kousků, možná se to bude lidem líbit a něco koupí.“ Manželka Adéla mě zrazovala, že není správné ve své galerii vystavovat vlastní díla. Tak jsem prezentaci své tvorby pořád odkládal, až nakonec *sněžení* dopadlo špatně. Všechna nejlepší díla jsem po narození syna odvezl ke tchánovi do Troubek na Moravě, aby byl doma prostor pro dětský pokoj. Celkem osmnáct skvělých pláten! Jenomže před dvěma lety do Troubek přišla povodeň, tchána to vytopilo až po střechu a velká voda všechna má díla kompletně zničila. Úplně zavřu oči. *Připadám si teďka jako ve vězení, kde si pro ukrácení nudy očima tvořím na flekatý šedivý strop nová sněžení. Mámi*ovou *krajinu zrádných představ. V duchu nanáším bělostné valéry, využívám drobných prasklinek pro*

vytváření dojmu otevřeného prostoru. Věci, která ve vězení není k mání.

Teďka páni soudci vyslýchají toho mladého policistu, který vedl první domovní prohlídku mého bytu. Tenkrát našli Lenčina bílá tanga, která se mnou vyměnila za jednu z mých vyřezávaných ebenových sošek. Potom do soudní síně volají ještě jiného staršího policajta a pak toho divného blondátého psychiatra, co mě ve vazbě vyšetřoval, jestli náhodou nejsem blázen. Jenom si nemůžu vzpomenout, jak se jmenuje. I když se mi nejmíň třikrát představil a docela dlouho jsme si spolu povídali. O našich rodinách, obrazech, taky o marihuaně a jiných hladičích duší. Na to jsem si teďka vzpomněl, když hubená prokurátorka vyrukovala na psychiatra s dotazem, jestli jsem náhodou pod vlivem nějaké velmi silné chemické drogy nemohl Lenku zabít, její tělo ukrýt a pak na všecko úplně zapomenout. Ta ženská nejenže ví prd o drogách, ale ještě míň toho ví o mně. Copak jsem snad nějaký narkoman? S jistotou očekávám psychiatrovi jednoznačně zápornou odpověď, jenomže místo toho od něho slyším neurčité řeči, připouštějící vlastně cokoliv. Já myslel, že mi má ten psychiatr pomáhat. Vždyť ho objednala moje advokátka! Říkám si: „Pepíku, ty pechfógle zmatenej, není to nějakěj renonc?“ A obhájkyň Zemanová pořád něco zapisuje do koženého notesu a nedokáže prokurátorce ani tomu psychiatrovi nic vysvětlit. Kdyby tady teďka místo advokátky Zemanové seděl její otec, určitě by reagoval úplně jinak. Vždyť já bych Lence neublížil, ani kdybych měl v sobě koňskou dávku kokainu! Je pravda, že některá setkání s Lenkou nebyla bezchybná. Třeba když chtěla víc fetu než obvykle nebo když pospíchala za přítelem a odmítala se svléknout. Matně si vzpomínám, že jsme se naposledy trochu pohádali. Zrovna

mi úplně došla tráva, takže jsem to musel vyřešit chemií. Hodně sjetá Lenka se potom posmívala mé jizvě a ani za nic nechtěla sundat kalhotky. Ten večer to bylo celé ujeté; vůbec netuším, kdy Lenka odešla. Já to prostě nevím. Ale nic bych jí proboha neudělal. Vždyť jsme přece měli pravidlo *Dívat se, ale nesahat!* Nebo jsem snad zavinil, že se Lenka ztratila? Protože potom jsem ji už nikdy neviděl. Možná kvůli těm práškům, co jsem jí tehdy dal? Že by tu chemii prožívala hůř než já a někam zmizela jako Philip Taylor Kramer? Nevím. Já to opravdu nevím!

10:20

IVAN SLEPIČKA,

divák

Kamarád Saša Janeba furt říká, že většina lidí jsou nenasytň bestie a všichni vostatní jsou mnohem horší. Má recht. Lidi jsou svinský svině svinutý. Počínaje exmanželkou Marikou, jednou z největších potvor na týhle planetě, přes Sašu Janebu, kterej rozhodně není žádněj dobráček, až po moji mámu, se kterou se soudím o dědictví po fotrovi. Hlavně o chatu, na který jsem zdědil čtvrtinovej podíl. Já na tu chajdu vůbec nejezdím, máma tam taky moc nejezdí, jenže když jsem to chtěl prodat, tak máma celej kšeft na poslední chvíli zkazila. Přitom to bylo tak parádně připravený! Kámoš znalec ten baráček vocenil na třetinu skutečný ceny, dohodnutej kupec mi slíbil ty dvě třetiny dát bokem, zbejval jen mámin vověřenej podpis. Jenže máma notárovi řekla, že si to rozmyslela. Dost mě teda nasrala. Ty prachy jsem tenkrát strašně potřeboval. No, holt jsem to vyřešil jinak, ale naštvanej jsem na mámu pořád. V poslední době mě štve prakticky všechno. Proto se vobrovsky těším, že za patnáct dní vodbije půlnoc, letopočet se změní na kulatý dva tisíce a všechno půjde do prdele! Přestanou fungovat všechny počítače, který se nedokážou přešaltovat na čerstvý dvoutisícový datum. Průser světovejch rozměrů jménem Y2K je na dostřel a já se těším jak malej kluk, že se všechno totálně posere. Z bankomatů budou samy od sebe lítat prachy, nastane totální chaos v podělanejch půjčkách a kontokorentech. Prakticky každej, s kým o tom mluvím,

zas tak velkej průser nečeká, ale já si o tom myslím svý. Jakože se Ivan Slepíčka jmenuju.

S hodně smíšenějma pocitama se rozhlížím po jednací síni číslo sto čtrnáct. Zatažený plátěný žaluzie, přetopíno, bzučící zářivky, ze kterejch jedna vobčas divně problikne. Poměrně dost na hovno. Uprostřed tříčlennýho trestního senátu sedí kámoš Hampl, vpravo nějakej vyzáblej nouncej a vlevo trůní tlustoch Schnirch, asi nejstarší soudce v Praze. Na straně u voken poposedává čúza Rabštejnová s děsným červeným přelivem. Naproti ní se předvádí zmalovaná Helča Zemanovic. Přitom jsem měl v týhle jednací síni dneska zářit jako největší hvězda já! Novinářema vobletovanej vobhájce, kterej zachrání Josefa Sklenáře od kriminálu nebo mu aspoň zařídí kratší trest. To by se ještě vidělo, jak by to nakonec dopadlo. Dokonce jsem měl s jedním reportérem z Blesku dohodnutej velkej exkluzivní rozhovor. Jenomže pak Sklenáře napadlo změnit advokáta a já byl najednou vyšachovanej. Kdybych dneska ráno ve vedlejší jednačce nezastupoval Janebovu partu v jednom řízení a nevšimnul si dnešního rozpisu u stočtrnáctky, vůbec bych netušil, že tady od desíti hodin Sklenáře souděj. O takovou estrádu jsem samozřejmě nesměl přijít. Takže teď sedím na divácký lavici přilepenej těsně u zdi a jsem hodně zvědavej, jak ten nevďěčnej parchant dopadne. Klidně ať mu napařej mastnou pátku bez vohledu na to, jestli je vinnej, nebo nevinnej. Aby poznal, že měnit advokáty je sviňárna a že mu nepomůže ani sebeslavnější advokátní kancelář. Zvlášť když za tu prestižní kancelář tady dneska nenastoupil její slavnej šéf, ale jen šéfova podprůměrná dceruška. S jejím fotrem by Sklenář určitou šanci měl. Ale s namachrovanou Zemanovou? Tu nánů dobře znám, protože si vzala mýho spolužáka z gymplu Ondřeje

Zemana, a já jim to při svatbě dokonce vodsvědčil. Ještě za totáče, když jsem dělal na ministerstvu spravedlnosti. Tenkrát jsme vobčas někam vyráželi ve čtyřech; já s manželkou Marikou a Zeman s touhle vodbarvenou pindou. Sice to není vošklivá ženská, ale pokaždý z ní mám intenzivní pocit, že ji právníčina baví mnohem víc než sex. Spolužák Zeman mi to dokonce v jedný slabší chvílce víceméně potvrdil. Ale možná tím chtěl jen vospravedlnit, proč je takovej věčně nadrženej kanec, co přefikne každou babu, která před ním nevyleze na strom. Během rozvodu jsem se dozvěděl, že mezi Zemanovy milenky patřila taky moje Marika. Proto mu frigidní manželku srdečně přeju, stejně jako bankrot jeho cestovky. Ten podrazák zkoušel podnikat v turistickém ruchu, ale shořel jak papír. Všechny dluhy prej za něho zacáloval tchán, kterému to doteďka horko těžko splácí.

V jednací síni sto čtrnáct teď blekotá mizerná advokátka Helena Zemanová, zatímco já myslím na jejího manžela Ondru a celou středoškolskou partičku, se kterou jsme kdysi jezdívali na čundry. Je docela sranda, že z celý naší bandy jsem to nakonec nejdál dotáhnul zrovna já. Vostatní měli na gymnáziu mnohem lepší známky, ale kde jsou dneska voni a kde já? Zeman bankrotář, z Kepky je trapnej učitýlek tělocviků s platem ukrajinský uklízečky, Seržant skončil jako upachtěnej taxikář a Puťáka zavřeli do blázince, protože totálně zmagořil. Zato mně hlava pořád skvěle slouží, od Janeby dostávám každej měsíc hodně slušnou škváru, moc se nepředřu a nějakěj krach mi určitě nehrozí, protože se do žádnýho riskantního podnikání zásadně nehrnu. Jediněj hazardíček, kterej si vobčas dopřeju, je ruleta. Lidi týhle zábavě říkaj různě, třeba *poškádlit kuličku* nebo *zatahat čerta za vocas* v narážce na zajímavou skutečnost, že součet

všech čísel kotouče rulety je ďábelskejch 666. Já tomu říkám *zatočit se na kolotoči*. Už jsem vyzkoušel kolotoče všech lepších pražskejch kasín, nejmín dvaceti mimopražskejch, točil jsem se v Bratislavě i ve Vídni. Dokonce jsem loni málem vyhrál v Monte Carlu. A jako dárek sám sobě ke čtyřicátinám plánuju příští rok Las Vegas. Teda pro případ, že Janeba mi bude platit pořád stejně slušně a že prvního ledna nenastane ten avizovanej konec světa. Protože jinejch klientů zas tak moc nemám. Jsem zvědavej, jestli ve Vegas budou padat moji oblíbený orfalájnci, kterejm věřím nejvíc. Vopravdoví hráči totiž sázej na jednotlivý čísla a jejich nejbližší sousedy čili strejdy. Nebo jdou po širších výsečích a hrajou například velkou sérii, případně trošku riskantnější zero špíl, nebo navopak věřej malý sérii, tedy tuctu políček úplně naproti zeru. Mě při jízdě na kolotoči nejvíc rajcujou čísla, který voddělují velkou sérii od malý. Na jedný straně kotouče rulety jich leží pět – 1, 20, 14, 31, 9 – a na druhý straně to je šestka, čtyřiatřicítka a můj největší miláček sedmnáctka. Těm vosmi číslům se říká *orphelins* neboli sirotci. Netvořej jednu výseč, ale hned dvě. Sice mrňavý, ale dvě. A přinášej vyšší výhry, hlavně jednička se sedmnáctkou. Sirotky při každým hodu hodně polepím sázkama a tuhle taktiku držím bez vohledu na to, jestli je u stolu hejno hráčů, nebo jsem tam sám. Jednou jsem jezdil na kolotoči ve Zlíně. Přímo v mým hotelu Moskva bylo moc sympatický kasíno, kde hráčům dávaj pití zadarmo, bankomat je hned u vchodu, a když dojdou cigára, tak hned přinesou grátis nový. Prostě slušnej podnik. Nakonec jsem tam zůstal sám a svedl fantastickou bitvu s jedním krupiérem. Nejdřív šlo všechno skvěle, dokonce párkrát cinkla milovaná černá sedmnáctka, zkušeně polepená mejma žetónama. Pak se to začalo mrvit, dvakrát bylo nutný vodskočit k bankomatu, rval jsem se jako lev, ale nakonec mě ta